

Arrest

nr. 185 462 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij een aanvraag van 21 januari 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij gaat in haar betoog slechts in op drie onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing, zodat aan de overige onderdelen ervan geen afbreuk wordt gedaan. In een eerste onderdeel van haar enig middel gaat de verzoekende partij in op een deel van de motivering aangaande de mogelijkheid voor haar echtgenoot om gezinshereniging aan te vragen in Wit-Rusland. De verzoekende partij meent dat dit deel van de motivering kennelijk onredelijk is, dat haar gevraagd wordt een onmogelijk stuk voor te leggen, namelijk een negatief bewijs dat haar man geen gezinshereniging kan vragen en dit met vermelding van diens naam. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat de verzoekende partij zulk bewijs dient voor te leggen, er wordt immers slechts aangegeven dat het louter aanhalen van een samenvatting van de Russische wetgeving aangaande gezinshereniging en het louter vermelden dat meneer de nodige documenten niet zou kunnen voorleggen, niet aantoonde dat hij effectief de nodige documenten niet zou kunnen bekomen en er aldus niet afdoende wordt bewezen dat meneer zijn gezin niet zou kunnen vergezellen naar Wit-Rusland. De Raad benadrukt - zoals de verzoekende partij ook zelf in zekere mate lijkt te erkennen - dat de bewijslast inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager ligt en dat zij aldus dient aan te tonen zich in buitengewone omstandigheden te bevinden. Met haar betoog maakt zij geenszins aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om van hetgeen de verzoekende partij in haar aanvraag heeft aangehaald concretere bewijzen te verlangen dan algemene verwijzingen naar wetgeving en een loutere bewering dat haar echtgenoot de nodige documenten niet zou kunnen voorleggen.

In een tweede onderdeel gaat de verzoekende partij in op een deel van de motivering aangaande de mogelijkheid voor de verzoekende partij en haar kind om in Irak te verblijven, waarbij zij aangeeft dat deze motivering volgens haar manifest onjuist en kennelijk onredelijk is. Zij stelt dat het reisadvies (van het ministerie van Buitenlandse Zaken) telt voor alle reizigers (dus ook van andere landen dan België), dat de gemachtigde niet redelijkerwijs kan verantwoorden dat een Wit-Russische vrouw met een klein kind zonder veiligheidsproblemen een leven kan opbouwen in Irak samen met haar man, en dat zij niet inziet hoe het aanwezig zijn van de moeder en de zus in Irak hier enige verandering brengt. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij te kennen geeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar hiermee kan zij een schending van de motiveringsplicht nog niet aannemelijk maken. De verzoekende partij zet immers geenszins concreet uiteen op grond waarvan zij precies meent dat het door haar geciteerde onderdeel van de motivering kennelijk onredelijk en manifest onjuist zou zijn. Zij gaat slechts concreet in op één element, met name het voormeld reisadvies, maar hierbij dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat het betrokken reisadvies slechts op Belgen van toepassing zou zijn, en dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat het betrokken reisadvies, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, een algemeen advies betreft en dat de betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

In een derde onderdeel van haar enig middel meent de verzoekende partij dat de gemachtigde anticipeert op de mogelijkheid van het verblijf in een derde land, hetgeen - al gaat zij ervan uit dat het een overtollig motief betreft - volgens haar zou laten uitschijnen dat de gemachtigde mogelijks niet helemaal zeker is van zijn opgeworpen stellingen. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij zelf erkent dat dit een overtollig motief is en dat de eventuele gegrondheid van het betoog van de

verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet kan aantasten, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde dit motief heeft ingevoegd omdat hij niet zeker zou zijn van zijn "opgeworpen stellingen". Het betoog van de verzoekende partij is dan ook in generlei mate dienstig.

In een vierde onderdeel van het enig middel concludeert de verzoekende partij dat uit het bovenstaande blijkt dat inderdaad sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Gezien uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de mogelijkheid tot vestiging in Irak of Wit-Rusland niet zou volstaan, kan de verzoekende partij door louter te verwijzen naar haar eerder betoog ook een schending van voormeld artikel 8 niet aannemelijk maken. In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar de instructie van juli 2009, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelf erkent dat deze werd vernietigd. Gezien voormelde instructie aldus omwille van het arrest van de Raad van State (cf. RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571) met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen, kan deze niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - worden toegepast. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet dienstig.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 14 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, stelt zij dat zij de echtgenote is van de persoon in de zaak met rolnummer 179 026 en dat ze zich beiden in een specifieke schrijvende humanitaire situatie bevinden, beiden komen uit verschillende landen en ze hebben een Wit-Russisch kind. Ze stelt dat er sprake is van artikel 8 van het EVRM, een beschermenswaardig familieleven met een onmogelijk in het buitenland aan te vragen regularisatie daar beide echtelieden uit twee verschillende landen komen. De verzoekende partij verwijst tevens naar de instructie en stelt dat zij volgens de verklaringen van een minister onder toepassing van artikel 9bis vallen.

De verwerende partij stelt niets toe te voegen te hebben aan de beschikking.

3.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting hoofdzakelijk een feitelijke uiteenzetting geeft en haar betoog zoals uiteengezet in haar verzoekschrift ten dele herhaalt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat op dit betoog middels de beschikking van 1 september 2016 reeds werd geantwoord. Door te verwijzen naar de feiten en de argumenten uit het verzoekschrift brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 1 september 2016 werd aangegeven. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS